

Українська Католицька Церква Св.Родина

Парох: о. Микола Попович
225 N. 4th St.

Lindenhurst, NY 11757

Phone: (631) 225-1168 / Fax: (631) 225-1177

E-mail: popovici1@aol.com

Web Page: www.holyfamilyucc.com

Facebook: Saturday School:

<https://www.facebook.com/HFUKrainianSchool>

Holy Family Ukrainian Catholic Church

Pastor: Fr. Olvian N. Popovici

225 N. 4th St., Lindenhurst, NY 11757
Phone: (631) 225-1168 / Fax: (631) 225-1177

Parish Center: (631) 225 - 1203

E-mail: olvianpopovici@yahoo.com

Trustees: Silvia Smith (516) 712 - 5526

Nadiya Moskalyuk (631) 579-1519

Choir Director: Iryna Popovych 943-3348

Nataliya Popovici – English cantor

Advisor: Gloria Tolopka (631) 667-6483

Sunday Divine Liturgies: 9:00 am - English / 10:15 am - Ukrainian

Weekday Divine Liturgies: 8:00 am or 9:00 am or 7:00 pm

Holy Days Liturgy: 9:00 am or Previous Day at 7:00 pm

№. 03/18

CHURCH BULLETIN – ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК

January 21, 2018 / Січень 21, 2018

РОЗКЛАД БОГОСЛУЖЕНЬ

Неділя, 21-го Січня, 2018р. Неділя по Богоявленні. Про Закхя.

Прп. Георгія Хозевіта. Прп. Домініки. Еміліяна ісп.

Глас 8: Апостол: 1 до Тимотея 4: 9 - 15. / **Євангеліє:** Лука 19:1 – 10.

9:00 год. ранку – За Парафіян – англ. мовою.

10:15 год. ранку – Боже Благословення для Михайла та всієї Родина Шустак; Боже Благословення для Степана молодшого та його Родина, (зам. Г. Шустак) - укр. мовою.

Замітка: Цього тижня вічне світло горітиме – За Боже Благословення для Джона та Ольги Дональдц, зам. Анонімно.

Понеділок, 22-го Січня, 2018. *Св. мч. Полієвкта.*

9:00 год. ранку – Боже Благословення для Джорджа та Надії Васильчов, зам. Глорія Толопка

11:00 год. ранку – Похоронна відправа за пок. **† Омеляна Стишин**

Вівторок, 23-го Січня, 2018. *Прагулинських мчч. Св. Григорія, еп. Ниського, Прп. Дометіяна еп. Мелітинського. Прп. Маркіяна, пресвітера й економа Великої Церкви.*

9:00 год. ранку – Спеціальна Іntenція, зам. Родина Мендюк

Середа, 24-го Січня, 2018. *Прп. Теодосія, спільнотного життя начальника.*

9:00 год. ранку – Спеціальна Іntenція, зам. Родина Мендюк

Четвер, 25-го Січня, 2018. *Св. мчч. Татіяни.*

9:00 год. ранку – За здоров'я Глорії Толопка та Петра Томео

П'ятниця, 26-го Січня, 2018 р. *Св. мчч. Єрмола і Стратоніка.*

7:00 год. вечора – Служба Божа (Спеціальна інтенція), зам. Матері в Молитві.

Субота, 27-го Січня, 2018 р. *Віддання празника Богоявлення.*

Прпп. отців у Синаї і Раїті повбиваних. Пам'ять переставлення св. рівноап. Ніни, просвітительки Грузії.

8:00 год. ранку - **† За померлих (спеціальна інтенція), зам. Матері в Молитві**

6:00 год. вечора – Вечірня.

Неділя, 28-го Січня, 2018р. Неділя про Митаря і Фарисея. *Прпп. Павла Тивейського і Йоана Кушника.*

9:00 год. ранку – (**†** Джоан Семков, зам. Глорія Толопка) – англ. мовою.

10:15 год. ранку – За Парафіян - укр. мовою.

СВЯТІ ТАЇНСТВА: Хрещення і Миропомазання: уділяються за попередньою домовленістю батьків, які повинні бути практикуючими католиками.

Сповідь: перед або після Св. Літургією та за домовленістю.

Вінчання: зголоситися до о.пароха за 6 місяців наперед. Вимагається відбути передподружні науки.

Школа Українознавства: проводить заняття кожної суботи (9:15-1:35). Детальніша інформація на фейсбуці:

<https://www.facebook.com/HFUKrainianSchool>

Уроки українських танців для дітей віком (5-9р.) проводяться у суботу з 1:30 – 2:15 год; (9-11 р.) 2:15 – 3:45 год; (11-15 р.) 3:45 – 5:15 год. Вчителі – п. Григорій Момот та п. Христина Момот.

Уроки Катехизму: проводяться у понеділок (5:00 – 6:00 год вечора)

Таїнство Оливопомазання: Отець М. Попович відвідує хворих кожної першої п'ятниці місяця, уділяючи Св. Таїнства хворим, про яких просимо заздалегідь повідомляти парафіяльну канцелярію. У випадку необхідності, звертатися у будь-який час.

Молитва на Вервиці: у першу неділю місяця перед Св. Літургією. **“Матері в Молитві”:** наступна молитовна зустріч відбудеться 2- го лютого 2018р. і розпочнеться о 8 годині вечора.

Чоловіча молитовна група святого Йосипа відбувається кожного четверга о 8 годині вечора на англ. мові.

Парафіяльна канцелярія: Вівторок – П'ятниця (9:00 – 5:00 год); Субота (10:00 – 2:00 год).

Служба Божа: дорогі парафіяни, пам'ятайте про вашу віру, приходьте кожної неділі та свята до Церкви на Богослуження. Це є обов'язок кожного християнина.

Служба Божа для дітей і молоді (4 – го лютого 2018 р о 12:00 год дня) в першу неділю місяця відбувається спеціальна Служба Божа о 12:00 годині дня для дітей-батьків. Шановні батьки не забувайте приводити дітей до Храму Господнього.

Парафіяльний вісник: останній термін подачі інформації для вісника – до 12:00 год кожної п'ятниці.

Заповіт: Пам'ятайте про вашу парафіяльну Церкву Пресвятої Родина (Holy Family Ukrainian Catholic Church) у вашому заповіті!
Нові парафіяни: Вітаємо вас у нашій парафіяльній спільноті! Для всіх, хто втомився і хоче відпочити, для всіх, хто сумує і потребує розради, всім, хто самотній і кому потрібна дружба, надія, любов, для тих, хто шукає Спасителя, наша Церква відкриває широко двері в ім'я Господа Ісуса Христа. Завітайте до парафіяльної канцелярії, щоб представити себе і зареєструватися. Ми з нетерпінням чекаємо зустрічі з вами!

Зміна адреси або телефону: повідомити парафіяльну канцелярію.

Дорогі парафіяни та гості, запрошуємо Вас до нашого парафіяльного залу на щонедільну каву та солодощі після Божественних Літургій!

Недільна Пожертва, 14 січня, 2018 р.

Господь Бог нас навчає: «Воздавай Всевишньому згідно з Його даром – щедро за твоїми власними статками; Господь бо тобі відплатить, поверне тобі всемеро» (Сирах 35:9-10).

Свічки: \$170, Тетрапод: \$15, Кава: \$201, Шопка: \$10, Конверти: \$25, Свята: \$80, Річний внесок: \$100, Різдво: \$85, Світло: \$495, Пожертва: \$15,

Місячна жертва на ипотеку - \$630.00,

Недільна жертва – \$1,053.00 / Разом - \$2,879.00

Дорогі парафіяни! Управа нашої Церкви хоче всім вам щиро подякувати за ваш дар любові для нашого храму минулої неділі 14 – го січня 2018 р.

“Що віддам Господеві за все, що він воздав мені!” Псалом 115:12.

Молимося: Велике прохання до парафіян пам'ятати про своїх рідних, які є у лікарні, в старечих домах або вдома. Просимо подбати для них про нагоду, прийняти, час від часу, прийняти Св. Причастя. Для цього просимо звертатися до священика.

Увага: усім тим, хто святкує свої Уродини у місяці січні 2018 р. наші найкращі вітання та нехай Господь Благословляє всіх вас!

“На Многая і Благая літа!”

Новини нашої парафії:

1. У четвер, 25 січня, 2018 р. з 7:00 год. вечора запрошуємо всіх на виготовлення вареників з картоплею, сиром і капустою як на продаж, так і на святкову Просфору. Дорогі парафіяни, будь-ласка, прийдіть і допоможіть нам у цій справі.

2. **Парафіянин ☩ Омелян Стишин відійшов у вічність.**

Висловлюємо наші співчуття синам Андрієві та Петрові Стишин та дочці Христині Заковортній та її Родині. Похоронна відправа відбудеться у понеділок у нашому храмі о 11 год. зранку. Нехай душа його упокоїться в Господі. Вічна йому пам'ять.

3. **Запам'ятайте:**

а. Прибирання церкви: Наступна добровільна збірка відбудеться сьогодні в неділю 21 січня 2018 р.Б.

Преосвященіший Владика Павло дав згоду, щоб тільки раз в місяць проводити другу збірку суто для придбання коштів на прибирання храму та під час зими коли потрібно заплатити за відгорнення снігу з парковки, а під час літа на кошення трави.

б. Дорогі Парохіяни: Цього року Різдвяний обід (Просфора) відбудеться в Неділю 28-го Січня 2018 р.Б. після Сл. Літургії українською мовою, вартістю 20.00 дол. від особи. Більша інформація прилучена до нашого вісника.

4. **Висловлюємо нашу щирю подяку:**

А. п. Володимирові Герета, який нещодавно добровільно зголосився виконати необхідну працю в парафіяльному центрі.

Б. панству Кубарич та панству Каплун, які приєдналися з пожертвою 100 дол. кожна Родина до Старовинної традиції «коляда від хати до хати».

В. п. М. Смит, який приготував для роботодавців парохії державні вимоги щодо існування парохії за 2017 рік та п. Т. Ларая, який приготував для всіх парафіян форми для розлічення за 2017 р.

Г. п. Андрієві Фостаковському, який знову добровільно виконав необхідну працю зремонтувавши електрику потрібну при парафіяльному центрі. **Нехай Бог Поблагословить усіх волонтерів і жертводавців та винагородить сторицею.**

5. **Посвячення домів і молитва в домі на 2018 р.** Дорогі Парафіяни, є звичай у нашому народі, щоб благословляти дім з Благословенною водою посвяченою на Богоявлення (Свято, яке нам пригадує Хрещення Іс. Хр. в Ріці Йордані). Якщо ви бажаєте благословити ваш дім, незалежно чи це є ваш чи знімаєте в аренду, до вашої хати приноситься Боже Благословення, то будь - ласка записати на картку ваше ім'я, номер телефону і день коли ви

бажаєте це зробити і о. М. Попович радо принесе Боже благословення і освятить Ваш дім, не пізніше 15 – го лютого.

6. Дорогі Парохіяни: Прошу звернути увагу на засвічування свічок під час Св. Літургії. Свята Літургія - це безкровна жертва Ісуса Христа, який знову віддає себе на муки заради нашого спасіння на горі Голгофті. Пригадаймо що Бог сказав Мойсеєві: Зніми своє взуття бо місце де ти стоїш святе. Тому з поваги до Богослуження не личиться ходити по церкві і перешкаджати іншим у молитві. Просимо запалювати свічки до або після Богослуження.

7. Дорогі парафіяни, хочемо запросити вас взяти участь у наших перших парафіяльних зборах 2018 року, що відбудуться у вівторок, 30 січня о 7:15 вечора. Ми розглядатимемо важливі парафіяльні справи. Будьте ласкаві, прийдіть, якщо матимете нагоду.

Заохочуємо усіх парафіян до щоденної молитви на Вервиці, щоб Господь Бог зсилав своє милосердя на нас.

До вашої уваги: ІСТОРІЯ СВЯТКУВАННЯ НЕДІЛІ

“Пам’ятай день святий святкувати” (З.Б.З.)

У Старому Завіті особна Божа заповідь наказувала святкувати суботній день. Цей день мав Ізраїльтянам вічно нагадувати створення світу. Божі добродійства та умову-завіт між Богом і людьми. У Новому Завіті цей обов'язок відання чести Богові переходить на неділю. Субота зобов'язувала передусім до спокою, це є залишення всякої фізичної праці. Головний недільний обов'язок перших християн це стріча Воскреслого Христа через участь в Євхаристійній Жертві та злука з Ним у Св. Причасті. Тож нічого дивного, що неділя від самого початку стає важливим Господнім святом та основою літургійно- церковного року. Неділя не є звичайним заступленням старозавітної суботи. Вона є твором християнської ідеї і містить у собі глибокий християнський глузд. Для євреїв субота була святим і останім днем тижня, що був символом Божого відпочинку по створенні світу. Перший день тижня став для християн святим днем, бо він був символом нового створіння, що почалось у Христовому Воскресінні. Старинні Римляни за Єгиптянами називали неділю “днем сонця”. У першій половині 2-го сторіччя християнські письменники починають звати неділю “восьмим днем”. Ця назва являється перший раз в Об'явленні св. Івана(1,10). Її скоро підхопили перші християни і вона замінила назву “день сонця”. Назва “день Господній” указує на Христа. Характер свякування неділі від самого початку був радісний, бо кожна неділя пригадувала першим християнам радісну подію Христового Воскресіння. Брати участь у Св. Літургії це перша головна риса освячення Господнього дня. Первісно, привяність усіх вірних на недільній Літургії не була обов'язком наложеним Церквою. Звичай і ревність були для них написаним законом. Отже, святкування неділі це найстарша і дуже священна християнська традиція, бо походить від самих апостолів. Тому для нас участь у недільній Св. Літургії та заховання недільного спочинку повинні бути чимсь природним, очевидним, просто потребою нашої душі. Ми не сміємо забувати, що наш недільний обов'язок є не тільки церковним, але в основі він є також Божим законом, а Божий закон не знає ані виїмки ані звільнення. Отже, хоч би ми з важливої причини були перешкоджені бути в неділю в церкві на відправі, то все таки ми й тоді обов'язані освятити неділю на свій спосіб. Але в 3-ій Божій заповіді є щось, від чого ніяка трудність, ніяка прикрість і ніяка влада не може звільнити, бо 3-тя Божа заповідь є і в Новому Завіті Божою заповіддю, себто накладає обов'язок, що його кожна людина пізнає природнім розумом і відчуває в сумлінні. Незбереження тої заповіді завжди буде гріхом, а через те і великою втратою та шкодою для душі.

Пратулинських мучеників: Синод єпископів УГКЦ постановив доповнити церковний календар нашої Церкви "святом в честь пам'яті християнського подвигу Пратулинських мучеників". Поминати Пратулинських мучеників вирішено 10 січня (за григоріанським стилем — 23 січня). Нашу Українську Греко-Католицьку Церкву часто називають "Церквою мучеників". Разом з тим, якщо поглянути на наш літургійний календар, то серед канонізованих Церквою синів і дочок побачимо в ньому лише кілька постатей — насамперед святого священномученика Йосафата, мученика за справу святої Єдності, потім цілу когорту блаженних мучеників і преподобних, які останнім часом випромінюють світло своєї святости на наші землі. Але навіть коли б для кожного з них призначити окреме свято в літургійному році, то кількість їх буде все ж таки порівняно незначною. Очевидно, справа лише в часі, в якому ми, як люди, живемо і рухаємося, і залізни лещата якого постійно відчуваємо як одне з найбільших обмежень, але якого потребуємо і на те, щоб осмислити і дослідити нашу минувшину. Там віднайдемо ще десятки і сотні нових світлих особистостей, які посвідчили Христа аж до мученицької смерті. Ми вражені тим, що більшість прославлених на престолах Вселенської Церкви українців греко-католиків підтвердила свою вірність Христові саме мученицькою смертю, найвищим свідченням любові до Бога, найвозвишенішим з Ним єднанням через Його хресне страждання в надії славного Воскресення. Без сумніву, не бракує в нас преподобних та ісповідників (бо і їх свідчення є безпосередньо пов'язане з переслідуванням віри), і праведників, але поки що в цій царині нашу "молоду" Церкву, яка тільки постала після гонінь останніх часів, перемагає все той же неблаганний час (адже проведення беатифікаційного чи канонізаційного процесу є справою нелегкою і часто тривалою). Іншого "особливістю" святих чи блаженних нашої Церкви є те, що більшістю її свідків-мучеників є єпископи, священники або монахи і монахині. Це пояснити досить легко, бо ж переслідування будь-якого періоду мали за зразок класичний сценарій гонінь на Церкву перших віків християнства, коли священнослужителів спочатку примушували відректися від свого служіння та покладеного на них Богом обов'язку провадити Христове стадо дорогою вічного спасіння. З тою лише різницею, що, з огляду на масовість цих гонінь, кількість вірних-мирян, які в них постраждали, було набагато значнішим. Серед широкого загалу християн побутує думка, що Українська Греко-Католицька Церква є Церквою-Мученицею тільки через те, що криваві переслідування нашої віри з боку радянської влади в середині й другій половині ХХ століття є подіями маловіддаленими від нас у часі. Однак ми, її вірні, добре знаємо, що в славній історії Церкви ніколи не бракувало хрестів. Ось і сьогоднішнє свято повинно певним чином відновити в умах багатьох ту історичну справедливість, без якої просто неможливо собі уявити те, що ми зevamo справжнім почитанням Бога, і розвіяти міфи про те, що пальма мучеництва в нашій Церкві є долею тільки священства та монашества: тяглість свідчення вірності Христові нашої Страдниць-Церкви знає багато інших прикладів справжнього християнського подвижництва і звитяги...Зважаючи на винятковість цього празника, неможливо не дивуватися відвазі і мужності простих і неосвічених селян, які, не боячись сили та погроз озброєного війська, змогли-таки відстояти свою не церковцю, а Церкву перед посяганням злобного супостата. У наш час нам особливо потрібна така застанова. Тепер, коли всі наші турботи звернено вперед, коли ми прагнемо, щоб наші діти і молодь були якнайбільше поінформовані про Бога, якнайкраще знали катехизмові правди та брали активну участь у літургійному житті Церкви і служінню ближнім, напевно, слід усім нам згадати, що не в новому катехитичному правилнику, не в мистецьки виконаних ілюстраціях чи чомусь іншому (хоча, поза всіляким сумнівом, все це також потрібно) ховається дух віри наших батьків — часами неписьменних селян та далеких від досягнень і поступів науково-технічного прогресу жителів наших маленьких чи більших українських містечок. Сила їхньої віри, нерідко готової на цілковиту самопожертву, полягала саме в їхній щирості і простоті у ставленні до Бога — Того

Бога, Якого вони ще з раннього дитинства пізнавали в шепоті бабусиної молитви та проникливої тиші зверненого до Христового лику на іконі дідівського погляду. Від такої віри, яка воістину "прив'язує" Бога до землі, від такого переконання, в якому відчуваєш свою особливу відповідальність перед батьками за те, щоб передати і дітям усе, що ти отримав від Бога з їхньою кров'ю і їхньою плоттю, не можуть відірвати ні холодне маячіння багнетів, ні гучний гул рушничних пострілів, ні краса і пишність чужинецьких обрядових дійств, ні видима переконливість і чітка аргументація супротивника... Напевно, тому і полягли холодного зимового ранку 1874 року в мало кому відомому українському селі на Підляшші тринадцять Христових героїв — поважні старці Данило Кармаш (Кармашук), Пилип Герилюк (Кирилюк, Курилюк), Костянтин Бойко (Бойчук), Ігнатій Франчук, Костянтин Лукашук, статечні господарі Вартоломій Осип'юк та Максим Гаврилюк, сповнені життєвих сил Вікентій Левонюк та Іван (Андреюк) і зовсім юні Микита Грицюк, Лука Бойко, Онуфрій Василюк (Томашук) і Михайло Ваврищук. І хоча такими, здається, далекими і чужими є для нас, християн III тисячоліття, ці зовсім незнані нам люди, що стали жертвою спрямованого проти Української Греко-Католицької Церкви свавілля російського "православного" самодержця, їх рішучість та стійкість у вірі в останню смертну хвилину не може сьогодні не зачіпати якихось найпотаємніших струн і нашого християнського серця, тож з усім людом молитовно зважаємо до них: "... благаємо вас... заступайтесь і молитесь за нас, і випросіть нам непохитність у святій католицькій вірі та ревність у спасінні душ наших, а також душ нашої родини, знайомих, нашого народу та усіх безсмертних душ. Вчиніть, щоби в усьому нашому народі настала єдність у святій вірі; щоби усі стали дітьми одної Христової Церкви; щоби ми все глибше і краще пізнавали правди святої католицької віри; щоби жили і поступали згідно з вченням правдивої Христової Церкви і готові були за неї віддати своє життя; та щоби наш народ, збагачений дочасним і вічним благословенням, прославляв Бога, Який нагородив вас нев'яжучим вінком слави у Своєму Небесному Царстві і Якому належить слава, честь і поклін на віки вічні. Амінь." (Молитва з Молебня до Пратулинських мучеників // Сивіцький П. Блаженні підляські мученики з Пратулина. — Львів: Місіонер, 1999. — с. 68).

о. Роман Тереховський.

Запам'ятаймо: Притча про вартість нашого життя

Один подорожній затримався поблизу мальовничого села, що розкинулося між полів. Його зацікавив невеликий цвинтар, обнесений дерев'яним плотом. Було там багато дерев, птахів і чудових квітів. Подорожній поволі ходив між могилами зі світлими надгробками, що були розкидані попід деревами. Почав читати написи. На першому було: «Ян Тарег, жив 8 років 2 тижні 3 дні». Така мала дитина тут похована... Чоловік прочитав на сусідній могилі: «Денис Каліб, жив 5 років 8 місяців 3 тижні». Ще одна дитина... Далі читав написи на інших могилах. Всі були подібні: прізвище, докладний вік упокоїної особи. Найдовше жила дитина, якій заледве виповнилося 11 років... Подорожній дуже засмутився. Присів і заплакав. Старий чоловік, який проходив неподалік, побачивши його, спитав, чи оплакує когось із родини. «Ні, немає тут нікого з моїх рідних, - відповів подорожній. - Але що діється у цьому селі? Що за жах тут діється? Яке страшне прокляття нависло над мешканцями, що вмирають самі діти?» Старенький усміхнувся і мовив: - Заспокойтесь, будь ласка. Немає жодного прокляття. Просто ми тут дотримуємося стародавнього звичаю. Той, кому виповниться 15 років, отримує від батьків записничок, такий, як у мене висить на шиї. За традицією кожний, хто переживає сильне і глибоке почуття, відкриває записничок і занотує, як довго воно тривало. Закохався... Як довго тривало це велике почуття? Тиждень? Два? Три з половиною? А далі емоції, пов'язані з першим поцілунком, - як довго тривали? Мить? Два дні? Тиждень? А шлюб? А вагітність і народження первістка? Омріяна подорож? А зустріч із братом, котрий повернувся з далеких

країв? Як довго тривала радість від цих подій? Години? Дні? Так записуємо у зошит кожну хвилину **щастя**... кожну мить **щастя**. Коли хтось помирає, за нашим звичаєм, відкриваємо його записник, підсумовуємо час, коли почувався справді щасливим, і цей час пишемо на його могилі. Вважаємо, що лише це насправді прожитий час. **Не обмежуйся існуванням... Живи!**
Не обмежуйся дотиканням... Відчувай!
Не обмежуйся спогляданням... Побач!
Не обмежуйся слуханням... Почуй!
Не обмежуйся мовленням... Скажи щось!
Притча про життєві помилки

Що таке «християнська любов»?

Ми так звикли до словосполучення «християнська любов», ми стільки раз чули проповіді про неї і заклики до неї. На новизну цю вказує Сам Господь у Своїй прощальній бесіді з учнями: «Заповідь нову даю вам, та любіть один одного» (Ів 13:34). Але ж про любов, про цінність і висоту любові світ знав і до Христа, і хіба не в Старому Завіті знаходимо ми ті дві заповіді — про любов до Бога (Втор 6:5) і про любов до ближнього (Лев 19:18), про які Господь сказав, що на них затверджуються закон і пророки (Мт 22:40)? І в чому ж тоді новизна цієї заповіді, новизна, притому не лише у момент вимовлення цих слів Спасителем, але і для усіх часів, для усіх людей, новизна, яка ніколи не перестає бути новизною? Щоб відповісти на це питання, досить згадати одну з основних ознак християнської любові, як вона вказана в Євангелії: «любіть ворогів ваших». Чи пам'ятаємо ми, що слова ці містять в собі нечувану вимогу любові до тих, кого ми якраз не любимо? І тому вони не перестають приголомшувати, лякати і, головне, судити нас. Правда, саме тому що заповідь ця нечувано нова, ми часто підмінємо її нашим лукавим, людським тлумаченням її — ми говоримо про терпіння про пошану до чужої думки, про незлопам'ятство і пробачення. Але як би не були самі по собі великі усі ці добродієвості, навіть сукупність їх не є ще любов. І нову заповідь, сповіщену в Євангелії, ми тому увесь час підмінємо старою — любов'ю до тих, кого ми вже і так по-людськи любимо, любов'ю до рідних, до друзів, до однодумців. Але ми забуваємо про цю, що про цю — тільки природню, людську любов в Євангелії сказано: «хто любить батька або матір сина або дочку більш, ніж Мене, не гідний Мене» (Мт 10:37) і «хто приходить до Мене і не зненавидить батька свого і матері, і дружини і дітей, і братів і сестер той не може бути Моїм учнем» (Лк 14:26). А якщо прийти до Христа і означає виконання Його заповідей, то, очевидно, християнська любов не лише є просте посилення, поширення і «увінчання» любові природньої, але докорінно від неї відрізняється і навіть протиставляється їй. Вона є дійсно нова любов, подібною до якої немає у цьому світі. Але як же можливе виконання цієї заповіді? Як полюбити тих, кого не любиш — не лише ворогів у прямому розумінні слова, але і просто чужих, далеких, таких, що «не мають до нас відношення» людей, усіх тих, з ким щогодини нас зіштовхує життя? Відповісти можна тільки одне. Так, ця заповідь була б жахливою і неможливою, якби християнство полягало тільки в заповіді про любов. Але християнство є не заповідь тільки, але і Одкровення і дар любові. І тільки тому любов і заповідана, що вона — до заповіді — подарована нам. Тільки «Бог є любов». Тільки Бог любить тією любов'ю, про яку говориться в Євангелії. Людина не може так любити, тому що ця любов є Сам Бог, Його Божественна природа. І тільки в Боговтіленні, в з'єднанні Бога і людини, тобто в Ісусі Христі, Сині Божому і Сині Людському ця Любов Самого Бога, краще ж сказати — Сам Бог Любов явлені і подаровані людям. У тому

новизна християнської любові, що в Новому Заповіті людина покликана любити Божественною Любов'ю, любов'ю Боголюдською, що стала любов'ю Христовою. Не у заповіді новизна християнської любові, а в тому, що стало можливе виконання заповіді. У з'єднанні з Христом в Церкві, через Таїнства Хрещення і Причастя Тіла і Крові Його, ми отримуємо в дар Його Любов, причащаємося Його любові, і вона живе і любить в нас. «Любов Божа влилася в серця наші Духом Святим, даним нам» (Рим 5:5), і Христом заповідано нам перебувати в Ньому і в Його любові: «Будьте в Мені, і Я в вас бо без Мене не можете робити нічого; перебувайте в любові Моїй» (Ів 15:4-5,9). Перебувати в Христі — це означає бути в Церкві, яка є життя Христове, повідомлена і подарувана людям, і яка тому живе любов'ю Христовою, перебуває в Його любові. Любов Христова є початок, зміст і мета життя Церкви. Вона є, по суті, єдина, — бо усі інші охоплююча — ознака Церкви: «по тому дізнаються усі, що ви Мої учні, якщо матимете любов між собою» (Ін 13:35). У любові — святість Церкви, тому що вона «вилася в серця наші Духом Святим». У любові — апостольство Церкви, тому що вона завжди і усюди є все той же єдиний апостольський союз. І «якщо я говорю мовами людськими і ангельськими; якщо маю дар пророцтва, і знаю усі таємниці, і маю всяке пізнання і усю віру, так що можу і гори переставляти, а не маю любові, — то я ніщо. І якщо я роздам увесь маєток мій і віддам тіло моє на спалення, а любові не маю, немає мені в тому ніякої користі» (1 Кор 13:1-3). А тому тільки любов усім цим ознакам Церкви — святості, єдності і апостольству повідомляє дійсність і значущість. Але Церква є союз любові не лише в тому сенсі, що в ній усі люблять один одного, але передусім в тому, що через цю любов усіх один до одного вона являє світу Христа і Його любов, свідчить про Нього, любить світ і рятує його любов'ю Христовою. Вона любить в Христі — це означає, що в Церкві Сам Христос любить світ і в нім «кожного з братів цих менших». У Церкві кожен таємничо отримує силу усіх любити «любов'ю Ісуса Христа» (Флп. 1:8) і бути носієм цієї любові у світі. Цей дар любові викладається в Літургії, яка є таїнство любові. Ми повинні зрозуміти, що в Церкву, на Літургію ми йдемо за любов'ю, за тією новою Боголюдською любов'ю Самого Христа, яка дарується нам, коли ми зібрані в ім'я Його. У церкву ми йдемо, щоб Божественна любов знову і знову «вилася в серця наші», щоб знову і знову «вдягатися в любов» (Кол. 3:14), щоб завжди, складаючи Тіло Христово, вічно перебувати в любові Христа і її виявляти світу. Через літургійне зібрання виконується Церква, здійснюється наше залучення до Христа, до Його життя, до Його любові, і складаємо «ми — одне тіло». Але ми, слабкі і грішні, можемо тільки захотіти цієї любові, приготувати себе до її прийняття. В давнину ті що посварилися повинні були помиритися і пробачити один одного перш, ніж взяти участь в Літургії. Усе людське має бути виконане, щоб Бог міг запанувати в душі. Але тільки запитаємо себе: чи йдемо ми до Літургії за цією любов'ю Христовою, чи йдемо ми так, не жадаючи і прагнучи втіхи і допомоги, а вогню, що спалює усі наші слабкості усю нашу обмеженість і убогість і що осяває нас новою любов'ю? Чи боїмося, що ця любов дійсно ослабить нашу ненависть до ворогів, усі наші «принципові» засудження, розбіжності і розподіли? Чи не хочемо ми занадто часто миру з тими, з ким ми вже у мирі, любові до тих, кого ми вже любимо, самоствердження і самовиправдання? Але якщо так, то ми і не отримуємо цього дару, що дозволяє дійсно відновити і вічно оновлювати наше життя ми не виходимо за межі себе і не маємо дійсної участі в Церкві. Не забудемо, що возглас «полюбімо один одного» є початкова дія Літургії вірних, євхаристійного священнодійства. Бо Літургія є таїнство Нового Заповіту, Царства любові і світу. І тільки отримавши цю любов, ми можемо творити спогад Христа, бути причасниками плоті і крові, сподіватися на Царство Боже і на життя майбутнього віку. «Досягайте любові» — говорить Апостол (1 Кор 14:1). І де досягти її, як не в тому таїнстві, в якому Сам Господь сполучає нас у Своїй любові.